

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 listopada 2015 r.

Powódka I. P. wnosila o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 7.800 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 118,74 zł tytułem odszkodowania (utraconego dochodu za pracę w miesiącu listopadzie 2012 r.).

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 4 października 2012 r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca objęty był polisą oc pozwanej. W wyniku zdarzenia powódka doznała urazu w postaci stłuczenia głowy, urazu kręgosłupa szyjnego, rany tłuczonej wargi górnej, omdlenia, urazu nosa z następczym skrzywieniem przegrody nosa. Po wypisaniu ze szpitala powódka podjęła leczenie w poradni laryngologicznej, gdzie rozpoznano zaburzenie drożności nosa i stwierdzono konieczność wykonania septoplastyki. Powódka poddała się temu zabiegowi w dniach 05.11.2012 r. - 12.11.2012 r. Powódka wskazała, że w związku z doznanymi urazami powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od 4.10.2012 r. do 13.10.2012 r. i od 5.11.2012 r. do 21.11.2012 r. dalej podniosła, że na skutek przedmiotowego wypadku po dziś dzień cierpi na duży dyskomfort związany z urazem nosa. Mimo przebytej operacji przegrody nosowej nadal nie jest w stanie oddychać tak swobodnie jak przed wypadkiem. Pojawiły się u niej zaburzenia snu, zawroty głowy i omdlenia oraz bóle kręgosłupa. Poprzez wypadek ucierpiała również sfera psychiczna powódki. Odczuwa ona dyskomfort psychiczny oraz silny lęk przed prowadzeniem, a nawet wsiadaniem do samochodu.

Pozwany Towarzystwo (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, nie kwestionując swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie, że szkoda została w całości naprawiona w postępowaniu likwidacyjnym poprzez wypłacenie kwoty 2.500 zł tytułem zadośćuczynienia, 94,27 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu oraz 69,67 zł tytułem utraconego dochodu. Pozwany wskazał, że bezpośrednio po wypadku pozwana nie zgłaszała urazu nosa, dopiero po 4 miesiącach po wypadku powódka zgłosiła lekarzowi prowadzącemu, iż odczuwa ból nosa. Wówczas lekarz chirurg skierował ją do poradni laryngologicznej, gdzie przeprowadzono zabieg polegający na wycięciu przegrody nosowej oraz jego plastyce. Pozwany kwestionuje związek przyczynowo – skutkowy między zdarzeniem, a doznanym przez powódkę urazem przegrody nosowej. W związku z powyższym pozwany odmówił przyznania powódce zadośćuczynienia. Pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce kwoty utraconego dochodu w związku z pozostawianiem na zwolnieniu lekarskim w miesiącu październiku. Pozwany nie wypłacił natomiast kwot żądanych przez powódkę tytułem utraconego dochodu za miesiąc listopad, kiedy to przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z przeprowadzonym zabiegiem chirurgicznym przegrody nosowej. Dalej pozwany zakwestionował z ostrożności procesowej wysokość odszkodowania, wskazując, że jest ono zawyżone, a wypłacenie przez pozwanego odszkodowania w postępowaniu likwidacyjnym w całości rekompensuje szkodę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2012 r. powódka I. P. uczestniczyła w wypadku drogowym. Powódka kierując pojazdem A. (...) o nr rej. (...) jechała z dozwoloną prędkością podczas gdy kierujący pojazdem R. K. uderzył w tył pojazdu powódki. Pojazd o nr rej. (...) którym poruszał się sprawca objęty był ochroną ubezpieczeniową świadczoną przez pozwanego Towarzystwo (...). Bezpośrednio po zdarzeniu powódkę przetransportowano do SPZOZ w L.. Tam zaopatrzone ranę twarzy, jednakże z uwagi na zasłabnięcie powódki poddano ją obserwacji szpitalnej do dnia 5 października 2015 r. Zlecono jej kontrolę i usunięcie szwów w poradni chirurgicznej dnia 8 października 2012 r. jak również przyjmowanie doraźnych środków przeciwbólowych. Po wypisaniu ze szpitala powódka zaczęła odczuwać silny ból nosa. Dalsze leczenie laryngologiczne rozpoczęła w (...) w L., gdzie rozpoznano zaburzenia drożności nosa i stwierdzono konieczność wykonania septoplastyki. Zabieg przegrody nosowej wykonano na Oddziale Laryngologicznym SPZOZ w T., gdzie powódka przebywała od 5.11.2012 r. do 12.11.2012 r. Od czasu zabiegu powódka regularnie chodziła na kontrole w poradni laryngologicznej. W związku z doznanymi urazami powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od 4.10.2012 r. do 13.10.2012 r. oraz od 05.11.2012 r. do 21.11.2012 r.

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał I. P. 2.500 zł zadośćuczynienia, 94,27 zł i 69.67 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu i utraconego dochodu.

W wyniku wypadku I. P. doznała stłuczenia głowy, rany tłuczonej wargi górnej, pourazowego skrzywienia przegrody nosa. Bezpośrednio po zdarzeniu powódce towarzyszył ból związany z urazem wargi i nosa. Był to ból ostry ale krótkotrwały, stopniowo przechodzący w umiarkowany nasilający się przez pierwsze dni podczas jedzenia i toalety nosa. Z powodu utrudnionego oddychania przez nos zaistniała konieczność wykonania plastyki przegrody nosa. Po zabiegu z powodu wymaganej tamponady nosa a następnie obrzęku w nosie utrzymywał się ból nosa i głowy przez kilka dni. Powódka do dziś odczuwa lęk przed jazdą samochodem.

(dowody: akta szkodowe; opinia biegłej G. M. k. 73-78; opinia biegłego S. K. k.96-97; zeznania G. M. k. 100; zeznania powódki k.100v).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie co do przebiegu zdarzenia i kwestii odpowiedzialności za nie pozostawał bezsporny, a przez to przedstawione dowody należy uznać za wiarygodne. Spornym jedynie w tak ustalonym stanie faktycznym pozostawał natomiast istnienie związku przyczynowego między wypadkiem i urazem twarzy jaki doznała powódka a wystąpieniem u powódki skrzywieniem przegrody nosowej i koniecznością wykonania u niej zabiegu operacyjnego. W tym zakresie Sąd podzielił opinię biegłej laryngolog G. M., uznając ją za fachową i rzetelną, sporządzoną przez lekarza posiadającego wymagane kwalifikacje i doświadczenie w tego typu sprawach.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki jest zasadne z następujących względów.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w związku z art. 444 kc sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, a naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), rozumianą jako cierpienia fizyczne (dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi).

Ustawodawca wyraźnie zastrzegł, że ma to być suma odpowiednia – zadośćuczynienie bowiem ma na celu przede wszystkim naprawienie szkody niemajątkowej w postaci złagodzenia cierpień. Jego wysokość jednakże nie może być dowolna, ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy. Jest to rekompensata za całą krzywdę i przyznaje się ją jednorazowo.

Sąd Najwyższy zważył, że przy określaniu wysokości „odpowiedniej sumy” (art. 445 § 1 k.c.), sąd powinien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia, uwzględniając wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej.

Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c. (vide: wyrok z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03 oraz wyrok z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00).

Należy również zaznaczyć, że choć użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie "sumy odpowiedniej" ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy.

Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne jak i psychiczne – których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy.

Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (vide wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul.PK 2008/4/7).

Uwzględniając powyższe oraz opierając się na opiniach biegłej laryngolog i chirurga należało przyznać powódce kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a powództwo ponad tę kwotę podlegało oddaleniu.

Stopień cierpień fizycznych odczuwanych bezpośrednio po urazie wargi i nosa był ostry ale krótkotrwały. Powódka czuła dyskomfort, miała trudności w oddychaniu, stosowała doraźnie leki przeciwbólowe. Następstwem wypadku były również trudności powódki w oddychaniu przez nos, co spowodowało konieczność przeprowadzenia zabiegu septoplastyki nosa, co wiązało się z kolejnymi negatywnymi odczuciami związanymi z pobytem w szpitalu i przebytą operacją. Zgodnie z opinią biegłej G. M. doznany przez powódkę uraz górnej wargi i stłuczenie podstawy nosa było przyczyną skrzywienia przegrody nosa a co za tym idzie powodowało konieczność przeprowadzenia operacji. Z drugiej jednak strony, w świetle opinii biegłego S. K. powódka I. P. w chwili obecnej nie ma trwałych uszkodzeń ciała z zakresu chirurgii ogólnej które mogły być następstwem wypadku.

W ocenie Sądu sumą odpowiednią zadośćuczynienia jaką należy zasądzić na rzecz powódki, po uwzględnieniu kwoty wypłaconej przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym była dalsza kwota 4.000 zł. Ponieważ przebyta przez powódkę operacja nosa była następstwem wypadku, należało zasądzić na jej rzecz również kwotę 118,74 zł tytułem utraconego dochodu za pracę w miesiącu listopadzie 2012 r. tj. w czasie kiedy przebywała ona na zwolnieniu lekarskim w związku z przebytym zabiegiem.

Zgodnie z art. 481 § 1 kc Sąd zasądził kwotę odszkodowania z ustawowymi odsetkami od daty wyroku, uznając, że pozwany w chwili likwidacji szkody mógł nie uwzględnić dolegliwości związanych z operacją przegrody nosowej powódki jako nie związanych bezpośrednio z doznanym urazem. Kwestia ta została wyjaśniona na etapie postępowania sądowego przez biegłą laryngolog, która stwierdziła, że skrzywienie przegrody nosowej było konsekwencją doznanego urazu podstawy nosa.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnione jest treścią art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc.

Powódka wygrała sprawę w 53%, a przegrała w 47 % i w takim zakresie należało obciążyć strony kosztami procesu uwzględniając, że powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)